

Arrest

nr. 269 117 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 mei 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar grootmoeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 21 september 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 14 oktober 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2021 werd ingediend door.

Naam: S.(...)

Voorna(a)m(en): D.(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische grootmoeder, de genaamde A.(...) A.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; Om als minderjarige, overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° het verblijfsrecht te kunnen genieten dient de referentiepersoon over het recht van bewaring van de minderjarige te beschikken.

Zoals immers in art. 40bis §2, 3° staat omschreven ‘Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

De bloedverwant in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar (...) die hen komen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch burgerlijk wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Voor zover zij de bewaring aan iemand anders wensen te geven, kan dit gebeuren in onderlinge overeenstemming, maar de rechtbank dient een dergelijke overeenkomst te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van het kind onderzoeken (dit alles overeenkomstig art. 392 BW).

Betrokkene woont niet in bij de grootmoeder en uit het dossier blijkt nergens dat de grootmoeder het recht van bewaring heeft gekregen. Om aan te tonen dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet werd door de vader een ouderlijke toestemming (dd. 02.12.2020) voorgelegd, waarin hij de toestemming geeft dat hun minderjarige dochter permanent mag verblijven in België. Er wordt niet vermeld bij wie het kind de toestemming krijgt om te verblijven. Echter een dergelijke toestemming van de ouders, kan niet als voldoende bewijs van recht van bewaring worden beschouwd. Het voorgelegde document is eigenlijk een document dat bij het gemeentebestuur werd opgesteld. Dat verleent dit document een authentiek maar geen gerechtelijk karakter. Een dergelijk attest heeft niet dezelfde rechtsgevolgen als een gerechtelijke beslissing waarbij een rechter, in het belang van het kind, een gelijkaardige beslissing zou nemen of een dergelijke vrijwillige overdracht van de ouderlijke macht zou homologeren. Er is geen enkele rechtelijke of administratieve controle over de voorwaarden van de uitoefening van het recht van bewaring. In het voorgelegde stuk kan ook nergens worden gelezen dat de overdracht van de ouderlijke macht is ingegeven door of noodzakelijk is voor de bescherming van het kind. De voorwaarden tot verblijf bij de grootouder, overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet waar art. 40ter van de wet van 15.12.1980 naar verwijst is niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan actueel belang in hoofde van verzoekster.

Concreet stelt de verwerende partij hierbij het volgende:

“(…)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 november 2021 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, thans ook in functie van haar Belgische grootmoeder, mevrouw A.A. (zie bijlage 1).

De vernietiging van de op 21 september 2021 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoekster geen bijkomend nut meer verschaffen.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het ingediende beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

2.3. Ter terechtzitting wordt de aanwezige raadsvrouw van verzoekster geconfronteerd met de vaststelling dat betrokkene op 13 november 2021 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon. Wanneer de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een exceptie van gebrek aan belang, komt het haar toe om daartegenover klaar en duidelijk standpunt te kiezen. Indien zij de exceptie betwist, moet zij de precieze redenen daarvoor geven. Meer bepaald moet zij het belang dat zij met haar vordering wil gediend zien, zo nauwkeurig en volledig mogelijk omschrijven (RvS 21 december 2006, nr. 166.230).

2.4. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoekster dat zij wenst te volharden omdat het belangrijk is om ook over deze aanvraag een beslissing te ontvangen van de Raad. Verzoekster geeft wel toe dat de aanvraag van 13 november 2021 nagenoeg identiek is aan de aanvraag van 5 mei 2021, zodat zij niet aantoonbaar welk voordeel het volharden in onderhavige vordering kan opleveren.

Gelet op het ontbreken van enig element waaruit het belang zou blijken, getuigt verzoekster niet langer van het rechtens vereiste actuele belang bij huidig beroep.

Het beroep is niet-ontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN